

PRAVIEŠA CIEŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer. 23:14, 15; Jer. 20. nod., Ap.d. 2:37; Īj. 3. nod. Jer. 18:1-10, 18-23.

ATMIŅAS PANTS:

“Tu mani pierunāji, Kungs, es ļāvos pierunāties, tu mani pārspēkoji un pievārēji, es biju par izsmieklu cauru dienu, visi par mani ģirdz!” (Jer. 20:7)

Wiena lieta, ko mācīsies ikviens, kas kaut cik ilgu laiku ir ticējis Jēzum un centies darīt Viņa prātu, ir tā, ka būt Jēzus sekotājam un centies darīt Viņa prātu negarantē vieglu dzīvi. Galu galā, kā mums ir teikts: “Visi, kas grib dievbijīgi dzīvot Kristū Jēzū, tiks vajāti.” (2. Tim. 3:12) Tā ir patiesība, ko Jeremija noteikti apguva.

Tikmēr tas, ko mūsu ticība var darīt pārbaudījumu laikos, ir dot mums plašāku izpratni, kas var mums palīdzēt kļūt nosvērtākiem cīņas vidū. Tas ir, kad mēs piedzīvojam netaisnas un negodīgas ciešanas un pārbaudījumus (un nav šaubu, ka daudzas no tām ir negodīgas un netaisnas), mums nav jāpaliek vieni ar bezjēdzības un bezmērķīguma sajūtu, ko bieži izjūt cilvēki, kas nepazīst Dievu. Mēs varam ieraudzīt plašāku ainu un galējo cerību, ko Dievs mums piedāvā, lai arī cik drūma izskatās tagadne. Un no šīm zināšanām un cerības mēs varam gūt spēku. Jeremija zināja kaut ko no šī konteksta, lai gan reizēm liekas, ka viņš to aizmirst un tā vietā pievēršas tikai savām ciešanām.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. oktobrī!

Bezdievīgi priesteri un pravieši

Hronoloģiski vairāk nekā 2000 gadu attālumā no Jūdās un varbūt pat vēl tālāk kultūras un sociālā ziņā, ir grūti saprast visu, kas notiek Jeremijas laikā. Lasot Bībeli, īpaši skarbos brīdinājumus un draudus, ko Dievs izteica pret ļaudīm, daudzi cilvēki domā, ka Kungs šeit ir attēlots skarbs, sīkumains un atreibīgs. Tā tomēr ir nepareiza izpratne, kas balstīta tikai uz virspusēju Bībeles lasīšanu. Patiesībā Vecā Derība atklāj to pašu, ko Jaunā Derība: Dievs mīl cilvēci un grib to izglābt. Ja mēs gribam rīkoties nepareizi, pat neņemot vērā Viņa lūgumus, mēs varam brīvi to darīt. Mums tikai jāatceras ne tikai sekas, bet arī tas, ka mēs par tām tikām brīdināti jau iepriekš.

Kādi bija ļaunumi, pret ko Kungs nostājās Jūdā? Kādi bija ļaunumi, pret ko pravietoja Jeremija? Jer. 23:14, 15; 5:26-31. _____

Ļaunumu saraksts, kas šeit atklāts, ir tikai neliels ieskats tajā, kur Dieva ļaudis bija iekrituši. Gan priesteri, gan pravieši bija "bezdievīgi" – tā ir neticama ironija, ņemot vērā, ka priesteri bija Dieva pārstāvji un pravieši bija Viņa runasvīri. Un tas ir tikai sākums problēmām, kuras piedzīvoja Jeremija.

Šeit atklātie ļaunumi bija dažādu veidu. Bija garīgo vadītāju atkrišana, kas arī citus vadīja uz ļauniem darbiem, "neviens no sava ļaunuma nenovēršas" (Jer. 23:14). Pat tad, kad Kungs brīdina par tuvojošos tiesu, pravieši viņiem saka, ka tā nenāks. Vienlaikus, atrodoties tālu no Dieva, viņi bija aizmirsuši brīdinājumu rūpēties par bāreņiem un aizstāvēt nabagos (Jer. 5:28). Visādā ziņā tauta bija atkritusi no Kunga. Liela daļa Bībeles, vismaz Vecās Derības praviešu grāmatas, stāsta par Kungu, kas cenšas atgriezt Savus ietiepīgos ļaudis. Tas ir, neskatoties uz visiem šiem ļaunumiem un vēl vairāk, Viņš bija labprātīgs piedot viņiem, dziedināt viņus un pat atjaunot. Bet, ja viņi atsakās, ko vēl var darīt?

Jeremija siekstā

Pravieša darbs vienmēr ir bijis nodot Dieva vēsti, nevis skaitīt, cik daudzi to pieņem vai atmet. Parasti to skaits, kas pieņem pravieša sludināto uzreiz, ir mazs. Piemēram, lai gan mēs nezinām, cik daudz cilvēku dzīvoja Noa laikā, mēs varam loģiski izsecināt, ka lielākā daļa nepieņēma vēsti, ņemot vērā nelielo skaitu, kas iegāja šķirstā. Šķiet, ka visā svētajā vēsturē ir noticis pēc šī parauga.

Izlasi Jer. 20:1-6! Kā tika uzņemta šī vēsts? _____

Lai labāk saprastu, kas šeit notiek, vislabāk ir izlasīt vārdus, ko Jeremija pravietoja, vārdus, kas viņam radīja sarežģījumus ar tik augstu ierēdni. Jer. 19. nodaļā mēs varam lasīt kaut ko no šī pravietojuma: Dievs "nes šai vietai jaunu" (Jer. 19:3), Viņš ļaus cilvēkiem krist no zobena, viņu miesas ēdīs putni un dzīvnieki (Jer. 19:7), un Viņš padarīs jūdus par kanibāliem (Jer. 19:9).

Lai gan neviens nebūtu priecīgs par šādu uzsvāru pravietojumā, Pašhūrs kā vadītājs jutās īpaši aizskarts. Kā tas ir lielākajai daļai cilvēku, viņa pirmā reakcija bija atmest vēsti; galu galā, kurš gan gribētu ticēt kaut kam tik šausmīgam? Vēl vairāk, izmantojot savas pozīcijas, Pašhūrs pieļāva kļūdu, sodot vēstnesi. Viņš saskaņā ar likumu sita Jeremiju (5. Moz. 25:1-3) un ieslēdza viņu siekstā. Lai gan Pašhūrs viņu nākamajā dienā atbrīvoja, šī sāpīgā un pazemojošā pieredze neapstādināja Jeremiju no pravietojuma turpināšanas. Šoreiz viņš vērsās ne tikai pret Jūdu, bet īpaši pret Pašhūru un viņa ģimeni. Drīz Pašhūra un viņa ģimenes liktenis kļuva par šausmīgu paraugu visiem, kas viņus redzēja gūsta ķēdēs. Tā ir arī pirmā vieta Jeremijas grāmatā, kur Bābele ir minēta kā trimdas vieta. (Nodaļas un pat nodaļu daļas nav hronoloģiskā secībā.)

Iedomājies, ka dzirdi kaut ko pravietojam pret sevi! Kā tu domā, kāda būtu sākotnējā reakcija, pretēji tam, kādai tai vajadzētu būt? (Un kādai tai vajadzētu būt?) (Sk. Ap.d. 2:37) _____

Uguns kaulos

Jeremijas skarbie vārdi Pašhūram un tautai (Jer. 20:4-6) nenāca no viņa paša; tie netika izteikti dusmās par to, ka viņš veselu dienu bija ieslēgts siekstā. Tie bija viņam teiktie Kunga vārdi par tautu.

Tomēr tas, kas izteikts pēc tam, nāk tiešā veidā no paša Jeremijas sirds, uzrakstīts Svētā Gara iedvesmā. Tas ir sirdī izjuts cilvēka sauciens, kam vienkārši nepatīk situācija, kurā viņš atrodas, un kas par to kliedz.

Izlasi Jer. 20:7-14! Ko viņš saka? Ko tas māca mums par viņa pazemību vai arī par mūsu pašu cilvēciskumu? _____

Viņa vārdi sākumā liekas gandrīz vai zaimojoši. Tomēr mēs varam jautāt, kāpēc viņš saka, ka Kungs viņu ir piekrāpis, lai gan jau no paša iesākuma Kungs bija viņu brīdinājis, ka viņš piedzīvos ugunīgu pretestību. Tomēr viņš sūdzas: "Kad es runāju, viss, ko es saku, ir 'spaidi un varasdarbi'. Nav brīnums, ka ļaudis ir pret mani."

Ko ļoti nozīmīgu viņš pasaka Jer. 20:9? _____

Viņš gribētu padoties un pārstāt sludināt, bet Dieva Vārds bija kā uguns viņa sirdī un kā uguns viņa kaulos. Kāda spēcīga metafora tam, kas zina savu aicinājumu un, neskatoties uz personīgām sāpēm, seko šim aicinājumam, lai arī kas notiktu. (Līdzīgas domas ir uzrakstītas Am. 3:8 un 1. Kor. 9:16.)

Visos šajos pantos mēs redzam cīņu, ko piedzīvo Jeremija; mēs varam redzēt lielo cīņu plosāmies gan ārpus viņa, gan iekšpusē. Vienā brīdī viņš slavē Dievu par to, ka Viņš ir izglābis nabago no ļaunajiem; nākamajā brīdī (kā mēs redzēsīm rīt), viņš nolādē dienu, kurā ir piedzimis.

Kāpēc ir tik svarīgi, īpaši briesmīgos apstākļos, slavēt Kungu un pārdomāt visus veidus, kā Viņš mums ir atklājis Savu mīlestību? _____

“Nolādēta tā diena”

Pat visskarbākajiem Bībeles kritiķiem ir jāpiekāpjas svarīgā jautājumā: Bībele nenoklusē cilvēku īpatnības un vājības. Izņemot nevainīgo un bezgrēcīgo Dieva Dēlu, nav daudz cilvēku, kuru dzīves sīkāk ir atklātas Bībelē, bet par kuru vājībām un trūkumiem būtu noklusēts. Tas attiecas pat uz praviešiem. Kā iepriekš minēts, Dievs, kam šie pravieši kalpoja, ir pilnīgs; pravieši, kas kalpoja Viņam, tādi nebija. Viņi tāpat kā mēs bija grēcinieki, kam bija vajadzīga Kristus taisnība, kas tiek piešķirta ticībā (sk. Rom. 3:22). Sākot ar Noa līdz Pēterim, visi, kas ir pa vidu, bija grēka skarti radījumi, kuru vienīgā cerība, kā saka Elena Vaita, bija iet Kunga priekšā un teikt: “Man nav nekādu nopelnu vai labuma, kā dēļ es varētu pieprasīt glābšanu, bet es nesu Dieva priekšā salīdzinošās nevainīgā Dieva Jēra asinis, kas atņem pasaules grēkus. Tas ir mans vienīgais lūgums. Jēzus vārds dod man pieeju Tēvam. Viņa ausis, Viņa sirds ir atvērta maniem visvārgākajiem lūgumiem, un Viņš apmierina manas visdziļākās vajadzības.” (“Ticība un darbi”, 106. lpp.)

Izlasi Jer. 20:14-18! Ko šie panti stāsta mums par pravieša prāta stāvokli viņa personīgajā situācijā? _____

Viņa vārdi šeit atgādina mums Ījabu, kura situācija bija daudz ļaunāka nekā Jeremijam (sk. Īj. 3). Lai gan Jeremijam bija pārliecība, ka viņš dara Dieva prātu, un pārliecība, ka Kungs ir ar viņu, šajā brīdī esošās situācijas pārdzīvojums viņu aprija. Lai arī kāda bija viņa intelektuālā izpratne par to, kas ir patiesība, tagad to aizēnoja viņa paša ciešanas.

Ir brīži, kad ikviens var nonākt līdzīgā situācijā: ar prātu zināt visus Dieva apsolījumus, bet sāpēs un ciešanās būt tā pārņemtam, ka šie apsolījumi ir nostumti otrajā plānā un viss, kam cilvēks spēj pievērsties, ir viņa tagadējās ciešanas. Tā ir saprotama reakcija. Tas nenozīmē, ka tā ir pareiza, bet tā ir saprotama. Tas, ko mēs šeit atkal redzam, ir Jeremijas cilvēciskums, kas ir līdzīgs mūsu visu cilvēciskumam.

Vai tu kādreiz esi juties tā, kā šajā brīdī jutās Jeremija? Ja jā, ko tu iemācījies no šīs pieredzes, kas varētu tev palīdzēt labāk tikt galā tad, kad tu nākamreiz jutīsies tāpat? _____

Plāni pret pravieti

Izlasi Jer. 18:1-10! Kādus svarīgus principus par pravietošanu skaidrošanu mēs šeit atrodam? _____
_____
_____

Kādus svarīgus garīgus principus mēs atrodam šajos pašos pantos? _____
_____
_____

Neskatoties uz visu ļaunumu, Kungs vēl joprojām vēlas dot cilvēkiem iespēju nožēlot. Tāpēc mēs redzam šeit vēl joprojām Dieva žēlastību piedāvātu tiem, kas to pieņems. Pat tagad viņiem vēl joprojām bija laiks griezties atpakaļ, neskatoties uz visu, ko viņi bija darījuši.

Šajos pantos mēs arī varam redzēt daudzu pravietošanu nosacītību: Dievs saka, ka Viņš kaut ko darīs, kas bieži vien atnes sodu. Bet, ja cilvēki nožēlo, Viņš nedara to, ko bija teicis. Tas, ko Viņš darīs, ir nosacīti, atkarībā no tā, kā cilvēki atsauksies. Kāpēc lai Dievs darītu kaut ko citu? Viņš neaicinātu ļaudis atstāt grēkus, lai pēc tam tik un tā sodītu, ja viņi nožēlotu un pārtrauktu ļaunos ceļus. Tādā gadījumā Viņš nesoda, un tas ir skaidri pateikts šajos pantos.

Izlasi Jer. 18:18-23! Kā ļaudis domāja, kādi iemesli viņiem ir darīt Jeremijam to, ko viņi gribēja darīt? Kāda ir Jeremijas ļoti cilvēciskā atbilde? _____
_____
_____

Cik galēji vilies droši vien jutās Jeremija, kad piedzīvoja nosodījumu no cilvēkiem, kas viņam uzbruka tāpēc, kā viņi teica, lai "nezūd bauslība", "gudrajam padoms" un "pravietim vārds"! Cik ļoti sirds var pievilt pati sevi!

Kādas mācības mums vajadzētu gūt par to, cik uzmanīgiem mums vajadzētu būt, kaut ko darot Kunga vārdā? Pārrunājiet atbildes Bībeles izpētes grupā!
_____
_____
_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Jer. 18:11-17 Kungs saka Saviem ļaudīm, lai pārtrauc darīt to, ko viņi dara. 11. pantā teikts: "Atgriezieties jel katrs no sava ļaunā ceļa un dariet, ka top labs jūsu gājums un jūsu darbi!" 12. pantā Kungs pasaka, ka Viņš jau zina, ka viņi neklausīsies Viņa brīdinājumos un lūgumos, bet turpinās staigāt "[savas] ļaunās sirds stūrģalvībā" (12. p.). Tad Kungs saka, ko Viņš darīs viņu nepaklausības dēļ. Šī ir viena no daudzajām vietām Bībelē, kas parāda: tas, ka Dievs jau iepriekš zina, kāda būs mūsu brīvā izvēle, nekādā gadījumā nelauž šo brīvo izvēli. Galu galā, kāpēc Kungam vajadzētu lūgt viņus novērsties no saviem ļaunajiem ceļiem, ja viņiem nav brīvība paklausīt Viņam? Tad kāpēc Viņam vajadzētu sodīt viņus par nepaklausību, ja viņiem nav brīvas izvēles paklausīt? Skaidrs ir tas, ka Kungs skaidri zina, kāda būs viņu brīvā izvēle, pat pirms viņi to ir izdarījuši. Šī svarīgā patiesība ir redzama arī, piemēram, 5. Moz. 31:16-21. Pat pirms Israēla bērni bija iegājuši apsolītajā zemē, Kungs saka Mozum: Viņš zina, ka viņi "pievērsās citiem dieviem, ķalpoja tiem, noniecināja mani un lauza manu derību" (5. Moz. 31:20). Šeit ir vēl vairāk pierādījumu tam, ka Dieva iepriekšējās zināšanas par mūsu izvēli neapdraud brīvību izdarīt šīs izvēles.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet vairāk ceturtdienas tēmas pēdējo jautājumu! Kas gan nav dzirdējis cilvēkus sakām, ka viņi dara to un to, tāpēc ka Kungs ir licis viņiem to darīt? (Kā tu varētu atbildēt kādam, kas to saka?) Lai gan nav šaubu, ka Dievs mūs vadīs, kādos veidos mēs varam pārbaudīt šo vadību, lai pārlicinātos, ka tā patiešām ir no Kunga?

---

2. Jeremija teica, ka Kunga vārds ir kā "uguns viņa kaulos". Kā arī mēs varētu uzturēt šo uguni mūsos degošu?

---

3. Ko mēs varam atrast šajā nedēļā pētītajos pantos, kas var palīdzēt mums saprast, ar ko ir saistīta atmoda un reformācija? (Galu galā, vai tas nebija tas, ko Kungs vēlējās redzēt notiekam Viņa ļaudīs?) Piemēram, kāpēc mūsu pašu grēcīguma izjūta ir tik svarīga atmodai? Paturot to prātā, kāpēc krustam un cerībai, ko tas piedāvā, arī vajadzētu būt atmodas centrā?
